

Obligationseierne. Den Slags Obligationer, som er forbunden med Præscription — og til den Slags hører jo saagodtsom hele vor udenlandske Gjæld — curserer, uden at nogen Ulempe i den Henseende berygtes; jeg troer derfor, at man gjerne i den Henseende kan berolige sig. — Det ærede Medlem spurgte mig, om jeg ikke troede, at man kunde indføre Mortification istedetfor. Det Spørgsmaal har jeg selvfølgelig taget under Overveelse, da det jo ligger overmaade nær. Jeg vilde allerede i og for sig være temmelig betænkelig herved, fordi det jo er en Grundsætning, som vi have saa at sige indsuget med Modersmælken, at man ikke kan faae Mortification paa Papirer, der lyde paa Shændehaveren; men selv om man seer bort derfra, forekommer det mig, at netop med Hensyn til det Forhold, som det ærede Medlem fremhævede, vil det have sin store Betænknelighed at indføre Mortification paa Statsforftrivninger, der lyde paa Shændehaveren. Det vil jo nemlig erindres, at vor Obligationssmasse nu er af en ganske anden Beskaffenhed, end den var for 10 Aar siden. Den er sammensmeltet til nogle ganske saaeensartede Conti, idet der paa hver Conto findes et meget betydeligt Antal Numere. Naar jeg tænker mig, at en saadan Obligation, der lyder paa Shændehaveren, skulde mortificeres, saa maatte det jo skee i den Form, at dansk Statsobligation det og det Extra, det og det Nr. bliver indkaldt til Mortification. Om man nu ogsaa sørgede for — som det ærede Medlem nævnte — en meget omhyggelig Beskjendtgjørelse, saa vil det sees, at en saadan Mortification dog strax for enhver Besidder af Obligationer af det Extra vil medføre Nødvendigheden af at eftersee, om ikke hans Obligation skulde være indkaldt, hvilket vil medføre meget betydelig Ulempe for ham; men dertil kommer ogsaa dette, at naar jeg vil kjøbe en Obligation, maa jeg forklaffe mig Visshed om, at denne Obligation ikke er mortificeret. Jeg seer ikke, at jeg kan faae nogen Visshed i den Henseende uden i alt Fald ved at henvende mig netop i Statsgjældscontoret, og det vil være en Ulempe, som vilde komme til at trykke netop paa Omsetningen af Obligationer, saasnart Mortification havde fundet

Sted endog blot i ringe Udstrækning. Derfor skal jeg ikke nægte, at det har stillet sig for mig og gjør det endnu, som om dette Middel vil være mindre at anbefale end det, som jeg har tilladt mig at foreslaae.

Mellemann: Jeg vil blot knytte et Par Bemærkninger til, hvad der er yttret af min ærede Sidemand tilvenstre (Broch). Jeg troer virkelig, at det af den ærede Minister i hans Svar blev overseet, at Mortification vil kunne gjøre betydelig mere Nytte end Præscription. Det er jo nemlig klart, at efter den Maade, hvorpaa Forslaget vil hjælpe den, der har havt det Uheld at miste en Obligation, vil den Paagjældende komme til at vente mindst 20 Aar; hvis det saa viser sig, at Obligationen ikke fremkommer, ja, saa bliver Obligationen præscriberet, og saa kan han faae en ny Obligation. Men hvis vi indføre Mortificationsinstituttet, saa vil en saadan Mand ikke behøve at vente saa længe, saa maa man efter et Par Aar, vel høist 5 Aars Forløb kunne sige til ham: nu har der været gjort Beskjendtgjørelser og iøvrigt Alt, hvad der kan gjøres, for at ingen Berettigets Interesse skal blive krænkter, Mortificationen er derfor iværksat, og nu faaer Du en ny Obligation. Det er netop et stort Fortrin, som paa denne Maade vil kunne naaes. Det forekommer mig ogsaa, at de Ulemper, der bleve omtalte af den høitærede Finansminister, dog ikke kunne være saa overordentlig store; thi vi kjende jo mangfoldige Arter af Obligationer, som udtrækkes til Indløsning efter en vis Turnus, og der er det altsaa nødvendigt for Publicum, der kjøber eller sælger den Slags Ting, at forvisse sig om, at Obligationerne ikke ere indkaldte eller Slgt. Saa-danne Obligationer, som ere udtrukne, ville jo ganske vist i Reglen ikke være ugyldige, men Bedkommende faaer ingen Rente, hvad der jo er en meget ubehagelig Omstændighed for den, som kjøber Obligationen. Jeg skal endvidere gjøre den Bemærkning med Hensyn til hele dette Spørgsmaal, at man vistnok feiler, naar man overhovedet fremsætter det som en Troesætning i juridisk Henseende, at et Papir, der lyder paa Shændehaveren, ikke